

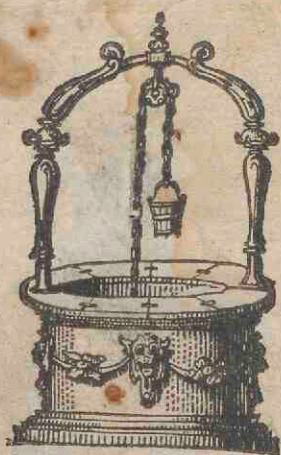

Medea : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/36416>

M. oct. 3942¹⁷

M E E D E A.
T R E V R S P E L.

ELCK SYN BEVRT.

BIBLIOTHEEK
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT

AMSTERDAM,
By *Abraham de Vvees*, en *Jacob Lescaille*, Boeck-
verkoopers op den Middeldam,
in 't jaer 1648.

V O O R R E D E N .

Engesien men gemeenlijck scherpe, hoevel goede, vermaeningen afkeerighlijck veruwerpt; soo is het al van oudts de moeyte vvaerdigh geoordeelt, de selvige door d'een of d'ander middel aengenaem te maecten: onder vvelcke middelen de Dichtkunst, om sijn vercierlijckheydt, (is te verstaen, blijvende binnen heusche paelen) niet van de minste behoort gehouden te vverden: als die gevvoon is, de gemoederen lieffelijck streelende, of bedecktelijck van 't quaet af te vwenden, of tot deught te prickelen, of, als men seydt, al lacchende de vvaerheydt te seggen. Is derhalven, om dese kunst te oeffenen, ende om den ledigen tijt niet erger te besteden, dit Treurspel by der handt genomen: vvelckers geschiedenis, by verscheyde seer verscheydelijck verhandelt, ende meest al met schaduven en schorsen bedeckt sijnde, de vryicheydt gelaeten heeft, om het vvaerschijnelijckste en gevoeghelijckste daer van te verkiesen; gelijk de schilders plegen, vvanneer sy een saeck, elck nae eygen sinlijckheydt, op bysondere vvijsse wytbeelden. Dese vryicheydt is noodigh gevveest te gebruycken; vwant het niet vvel bestaen konde, dat Medea een openbaere Tooveres soude gevveest sijn, ende door de lucht voor ieders oogen gevlogen hebben; ende daer nae noch aen Aegens koninck van Athenen hertrouwt soude sijn: is daerom al dat, en diergelijck, t'eenemael hier versmeeten; om niet te schynen de gene, die dit lesen, ofte aenhooren, sulcke te achten, dat sy haer souden laeten vvijs maecten dat vvit svwart vvas: oock, om geen vvarmde spijse op te disschen, sijn hier de gedachten van anderen met voordacht gemijdt; behalven eenige van Seneca, in't begin van't vveede Bedrijf alleen, die niet en konden ontgaen vverden; als t'eenemael met de meeninge van dit vverck overeenkomende, soo veel, als sy met die van den Latijnschen Dichter schynen te verschillen; devvil by doorgaens Medea haetelijck maect, ende op die plaets nochtans groot medelijden

V O O R R E D E N .

lijden t'haer vvaerts veruuekt : maer hier is het ooghmerck eer de ontrouuicheydt haetelijck te maecken , die in Jason uytsteeckt ; vwant al had Medea elders misdaen (vvaer van sy oock groot berouuu gehad heeft, als blijkt by A. Rhodius, V. Flaccus, D. Siculus, van de vvelcke sy soo svuart niet , als naederhandt van anderen , afgemaelt is) soo en hadt sy nochtans aen Jason geensins verdient, verlaeten, van haer kindt berooft, ende vvechgesonden te vverden : sulcks, dat sy eer te beklaegen is ; vvanneer, door 't groot ongelijck dat haer geschiedt , sy tot soo dollen vuanhoop , en soo fel tot vvraeck gedreven vverdt, dat selfs sy soo verre komt , dat sy oock haer eygen self niet verschoont. hier van luydt aldus de

I N H O V D T .

I. Jason met Medea, dochter van Aëta Koninck van Colchis, getrouwt, (met haer vluchtich voor sijn neef Acastus soon van Pelias den toen onlangs overledene Koninck van Theffalien) komende te Corinthen, behaeght Creüsa, eenighste dochter van Creon Koninck aldaer, soo ; dat sy, door liefde ontsteecken, in een gevaerlijcke koortse vervalt ; 't vvelck haer vaeder merckende, doet Jason met sijn dochter trouwen. 2. Medea, die hier over soo seer ontstelt is als Creüsa verheught, gebiedt hy te vertrecken, ende Eriope haer dochterken (alsoo Jason het seer beminde) daer te laeten : doch Medea een dach tijts van den Koninck verkregen hebbende, om haer tot de aenstaende reyse te bereyden, 3. krijght hy tijdinge dat het volck van Acastus (vviens gesanten, die, om Jason en Medea te haelen, by hem geuueft vvaeren, onbeleefdelyck vvaeren vvederom gesonden) in sijn landt gevallen vvas : 4. vvaer over Jason Medea aenraedt te eer te vertrecken ; doch sy, hem sijne ontrouuicheydt veruueten hebbende, vermaent

V O O R R E D E N.

maent van haer volck, (om niet in haer voornemen belet te werden) weynst haer wat beter te vreden, ende sendt aen de Bruydt door haer dochterken, (op dat het quantsuys haer gunst daer door soude mogen winnen) tot een vereering een kofferken daer geborduurde handtschoenen in waeren met vergif bestrooyt; 't welck, van Creon en Creüsa nae de herffenen door 't riecken opgetrocken, haer en hem vergeeft: Creon sterft schielijck, Creüsa loopt raesende nae Jason toe, die haer onderwegen doot vindt; 5. soo als Jason het doode lichaem van Creüsa nae binnen geleydt, vindt hy Medea op haer galery staen; de welke, om hem dusendt dooden te doen steruen, het dochterken van boven neer verpt; ende, om swaerder pijn te ontgaen, haer self ombrengt. Bellerophon, soon van Glaucus Creons broeder, erst de Kroon van Corinthen: Jason, nae dat hy lang omgesworuen hadt, in Thessalien t huys komende, verdt van sijn broers van kant geholpen.

Het tooneel is een plaets voor 't Hof van Corinthen.
 Het Treurspel begint en endight met de tijt daer 't in
 vertoont werdt.

NAEMEN DER PERSOONEN.

Iason, gehuwt aen Medea.

Hercules, Iasons vriendt.

Medea, dochter van Aëta koninck van Colchis.

Enioche, voedtster van Medea.

Emippe, kaemenier van Medea.

Rey, gevolgh.

Creüsa, eenighste dochter van Creon; gehuwt aen Iason.

Creon, koninck van Corinthen.

Bode, soldaet.

Eriope, eenighste dochterken van Iason en Medea.

Aglaura, voedtster van Creüsa.

Philippus, kaemerling van Iason.

M E D E A.

E E R S T E B E D R Y F.

Jason. Hercules.

Jas. ! welkom, waerdtste vriendt! wat goedertiere
reyen
Der sterren, komen hier mijn Hercules geleyen?
Ghy quaemt ter goeder uur nu tot Corinthen
aen.

Op wat plaets hebt ghy eerst van mijn geluck verstaen?

Herc. Wat goet geluck is 't uw? 'k heb nergens van vernomen;
Maer ben daer eeven soo de haeven in gekomen,
Om door dees Oude Stadt te trecken landtwaerdt in.

Jas. Soo is u onbewuft, hoe dat ick door de min
Van Creons Dochter ben behouden nae lang dwalen?
Hoe fel ick wierd vervolgt. *He.* Van wien? *Ja.* ick sal 't verhalen:
Toen Pelias mijn Oom, Vorst van 't Theffalisch landt,
My, Opperst van de Vloot, nae 't goudtrijck Colchis sandt,
Om 't goedt te eyschen van Neef Phryxus daer gebleven,
Ghy weet, men mompelden; den een, dorst van sich geven:
Dat gelt die groote Schat, de gulde Vliesen, was 't;
Op vrybuyt gaet dat uyt, Aëaes Slot staet vast:
Door dien men wist dat daer d'inwoonders veel vergaederen
In ramme vachten, 't goudt afdrijvend' uyt de aederen
Van Corax, Caucasus, Marpesie; in de stroom
Van Phasis, dien het boordt als met een gulde soom,
't Welck op een slot, vergaert, bewaert wierd: maer een ander,
Die wist dat Oom my vreesd' en haete, ruym soo schrande,

Geloofde, dat men slechts door sulcke middel socht
 Te helpen my van kant op dese sware tocht:
 Hoe of de meeningen hier van by andre waeren,
 Ick ben, alleen door eer geprickelt, heen gevaeren,
 Die nacht en dach, 't sy dat ick waeckt, of dat ick sliep,
 My moedighde met hoop, en derwaerts heenen riep:
 Doch was door dese tocht mijn ondergang beschoren,
 (Gelijck ick wel geloof) ick ging oock licht verloren;
 Ten waer de Dochter van Aëet' op my ontstack,
 Toen ick van't Grieksche goet aldaer dien Koninck sprack:
 Want soo hy my mijn eysch, wy hem de vreed' ontseyden,
 Heeft sy bestaen met list ons in het Slot te leyden:
 'k Beloofden haer eerst trouw, en met haer wegh te vliên;
 Voor 't outer van Diaen: toen heeft sy ons versien
 Met salf die brandt verhoedt, met pijlen die niet wonden
 Of dooden daetelijck, en diergelijcke vonden;
 Ghy hielpt ons trouwelijck, Medea! ick bekendt;
 En, sonder uwe hulp, wy waeren aen ons endt.
 Men vont in 't Slot veel schats, oock vont men daer soldaten;
 De Slotvoogt Draeck wou ons dien buyt soo licht niet laten:
 Doch op dees vreemde wijs gewaepent hield ick 't veldt:
 Abfyrte haer broeder, die vergeefs te weer sich stelt
 Beneden tusschen Stadt en haeven, wierdt doorstooten:
 Daer wierdt een baere see van bloedt in see vergooten:
 In 't kort; wy sijn voldaan, vergolden nae begeert
 Met den gewonnen schat, nae 't Vaederlandt gekeert:
 Maer toen ick daer quam was mijn moeder overleede,
 Mijn vaeder Aeson kranck; Medea (dien ick meede
 Gebraght hadt, die heel kloeck der kruyden kracht verstant,
 En wist geneeskunst, die men maer alleenlijck vont

By 't Konincklijk geslacht van Colchis) heeft mijn vaeder,
 Door drancken stoovingen en openen van aeder,
 Als weder jong gemaect, soo kloeck en wel te pas:
 Nu Pelias, die oock seer kranck geworden was,
 En veel te swack, versocht haer kunst, doch al verloren;
 Soo dat hy het bestierf: men fluysterden in d'ooren
 Den Prins Acast, sijn soon. *Herc.* Ick weet. *Jaf.* Als dat Medé,
 Bewuft van d'oude wrock, my ten geval dit deê;
 Dat hy vergeven was: de hemel wil het wreken
 Op my, soo ick 't geloof: nu evenwel wy weken
 Van daer, door dien men ons vervolghd' en dreyghde seer.

Her. Ghy wijcken, helt! dat's nieu. *Jaf.* Soo daelt de sonne neêr,
 Verberght sijn aengesicht; men fiet sijn straelen deysen,
 En klaerder naederhandt en hooger weder reysen;
 Gelijck my is gebeurt: wy vluchten naer Corinth,
 Waer Creon ons beschermt, door trouw aen my verbindt
 Sijn Dochter jong en schoon en lieflijk om t'aenschouwen:
 Dus werdt u vriendt verhooght, 't is heden dat wy trouwen:
 Ick ging nu nae haer toe, dewijl sy my verwacht;
 Iuyft komt ghy my te moet: geheel Corinthen lacht
 En juyght van bruylofs vreught, en my gebrack aen dese
 Alleenich, dat ghy die meê mocht deelachtigh wesen.

Herc. Heb danck, o Iason! maer, wat is dan van Medé
 Aëtes dochter? want ghy die Princes braght meê.

Ja. Sy maect 'er vaerdigh om op 't spoedighst wegh te trecken.

Her. Soo leeft sy noch. wat moet haer dit tot hartseer strecken!
 Elendige Princes! hoe menigh bange traen
 Sal uyt het droevigh ooghs langs haere kaeken gaen!

Jaf. Ick keer my niet aen 't nat geperst uyt vrouwen oogen,
 Daer is geen vochticheydt die rasser op kan droogen.

Oock heb ick geene voor, die licht lafhertigh treurt :
 Sy blijft al eeven fier, en trots ; wat haer gebeurt.

Herc. Sy dient te meer ontfien ; want opgekropte tooren
 Is dies te heviger, wanneer die fich laet hooren ;
 Gelijk de lucht, die een in koopre buys befluyt,
 En vaft benaud, noch breeckt op 't left te feller uyt.

Jaf. De Koninck Creon heeft haer giftren doen gebieden,
 Dat fy dien felven dagh noch uyt fijn Rijck fou vlieden.

Herc. Indien men 't weten mach, wat reden? *Jaf.*'s Konincks wil
 Streckt haer en my een wet. Maer, waerde vrindt, het vil
 Nu veel te lang, indien ick al d'omftandigheden
 Van dese faeck u hier ten vollen fou verbreden :
 't Sal beter voegen dat ick mijn verfchooning doe,
 Niet van mijn fchult, maer ongeluck ; waerom, en hoe
 Ghy naegelaeten fijt, wanneer ghy aen de paelen
 Van Myfien waerdte uyt, om lucht aen landt te haelen
 Met Hylas : toen een storm (gelijk ghy op die tijt
 Oock felver trouwens wel gewaer geworden fijt)
 Ons fchielijck overviel, foo ; dat de ancker touwen
 Niet konden tegen het geweldt der golven houwen.
 Wy dreven feewaerdte in : foo drae de storm bedaerdte,
 Men denckt om u, die daer aen landt gelaeten waerdte.
 Dies d'eene fprack ; men fou, om u te haelen, wenden.
 De foons van Aquilo, (dat haer de winden fchenden
 Indien fy leven en de doodte noch fijn ontvlucht ;
 Soo niet, dat dan hun afch verftrooyt fy door de lucht)
 Die rieden 't af met kracht. 't is waer. maer ick, verlegen
 Om fulcken braven heldte, ging hun met reden tegen :
 Ick fcherpten 't volck vaft in ; dat goet doen niet verlet.
 Terftont het fchip gewend, en alles by gefet :

Maer 't stormde weêr op nieuw, als of de winden swoeren
Dat sy ons nimmermeer dat heenen wilden voeren.

Wy gaeven 't op in 't endt. *Herc.* Het is my soo verhaeldt:
En dat van Aquiloos twee Soons is hun betaeldt.

Doch dat ick ginder bleef, en op mijn tijt niet giste,
Was oock ten deel mijn schuldt; toen ick mijn Hylas miste
En riep, en hiel niet op van soecken over al,

Waer hy verdwaeldt mocht sijn op bergh, in bosch, of dal;
Ick riep en hiel niet op, de bergen, bosschen, velden

En deed' ick anders niet, dan Hylas Hylas melden;

En of de naere nacht my toen al overviel,

Ghy weet het bergh en bosch, dat ick niet op en hiel;

Ick wenschte hem te sien: of in de diepste kuylen

Geduurighlijck met beer en wolleven te huylen.

Doch waer hy was of is, hoe ver ick ben gedwaeldt,

En heeft tot dese tijt noch niemandt my verhaeldt.

Jas. Ghy sult van uwen tocht, soo 't u gelieft, wat rusten;

Men sal alhier uw geest en lichaem gaen verlusten

Met sng, en spel, en al wat tot de blijdschap hoort;

Indien ick iets vermagh... *Herc.* O neen; ick treck al voort,

Om werck te soecken, door het welck ick mijnen Vaeder
(Wiens Ster daer boven blinckt) verdien te komen naeder:

Wat is soo wenschelijck, als met de Son en Maen,

En 't heldere gesternt altijt ten rey te gaen?

Te strecken tot een spoor van and're; dese segen

(Gelijck ghy weet) en werdt door stilstaen niet verkregen;

Maer wel door lofsijck doen. dan komt verdiende lof

En stelt ons 't volck ten toon; en daer toe soeck ick stof.

Hierom, vaert wel. *Jas.* Vaer wel. ick sou u voorder leyen;

Maer, soo ick vrees, men sou my veel te lang verbeyen:

Het goet geluck geley mijn vriendt in plaets van my.
Herc. Dat blijf met u, ô heldt! *Jaf.* Dat blijf u eeuwigh by.

Medea. Jason. Enioche. Euipe.

- Med.* **O** Jason! wat is dit? wat moet ick sien en hooren?
Jaf. Dat ieder lijden moet het noodtlot hem beschooren.
Med. Dat ick verlooren gae. wee my rampsaeligh mensch!
Jaf. O! stont het in mijn macht, ghy hadt uws herten wensch.
Med. 't Gedenckt my noch, hoe ick wel eer u wensch voldede.
Jaf. Des danck ick oock de min, en uwe vrindlijckheden.
Med. O averchtsen danck! *Jaf.* Ick geef u gaeren toe.
Med. Wat baet my sulcken danck? *Jaf.* Wat wilt ghy dat ick doe?
Med. Mijn wensch sou sijn, dat ghy met my van hier woud vlieden.
Jaf. En soo het machtiger verbiedt, hoe kan 't geschieden?
Med. Getrouw te wesen? hoe! wie of u dat belet?
Jaf. De Vorst houdt haeven, hof, en alles nauw beset.
Med. Ick waer veel liever doodt, als trouweloos te leven.
Jaf. Vaert wel: de tijt my roept, dies moet ick u begeven.
Med. Wat leef ick langer? och! waerom geniet ick 't licht?
Jaf. Mistrooftige, waerom verwenscht ghy dat soo licht?
Med. Om dat ick niet kan sien, het geen my kan behaegen.
Jaf. Een ieder heeft sijn leet: ick moet het mijne draegen.
Med. Ghy hebt u lief; uw leet *Medé* werdt weghgejaeght.
Jaf. Gewislijck, 't is my leet al 't geen dat u mishaeget.
Med. Hoe weynigh stemt de daet en waerheyt met uw woorden.
Jaf. Ghy soudt het sien, indien de Hemel my verhoorden:
 Het goet dat ick u wensch... *Med.* Het quaet dat ghy my doet!
 A! si! ick heb een slang in mijne schoot gevoedt,
 Gekoestert en gequeeckt; tot loon van 't vriendlijck queken,
 Die ick heb uytgeredt, heeft my nae 't hert gesteken;

Ondanckbaerlijck, foo feer als valsch, en onverdacht.

Jaf. Verschoont mijn schielijck gaen, Princes; ick wert verwacht.

Medea. Enioche. Euipe.

Med. **G** Hy, die mijn Iason fiet, en sijn' ontrouwigheden,
O Hemel! dien ick heb foo dickmaels aengebden,
 Gebeden sonder baet. . helaes! bedroge vrouw
 Waer keert ghy u? waer soeckt ghy troost voor uwe rouw?
 De Hemel straft geen quaet: dies smeek ick helsche geesten
 Komt herwaerts met u vier, en viert dees bruylofts feesten,
 Ghy sult hier welkom sijn, hier eyscht u een Tyran
 Die moeder van haer kindt, de vrouw stelt van haer man;
 Dat die geweldenaer een kroon van vlammen draege,
 Een staf van gloejend goudt; hy moet my helpen klaegen,
 Oock heel Corinthen, dat nu lacht hem ten geval,
 Doch lichtlijck om sijn endt veel meer noch lachen sal;
 Indien het soo sou sijn, so laet ick 't u ten besten
 Of ghy 't verschoonen wilt of niet; doch lieft het leste:
 De nieuwe bruyt, voor al, die my mijn troost ontroofst;
 Onthael die nae 't behoort; kom, cier dat haetlijck hoeft,
 Wasch het in traenen af, en laet haer locken hangen
 Gepoedert met vergif, blancket met schrick de wangen:
 Doch Iason, dat hy haer niet volgh; maer spaer hem vry:
 Op dat ick hem, by beurt, oock ongehoorsaem sy;
 Dat hem sijn quelling drijv' op onbekende wegen,
 Daer hem een erger volck, als in ons landt, bejegen;
 Daer hy my mist, en wenscht, en mijne raedt ontbeert
 Die hem behouden heeft, toen ick hem heb geleert
 Te saeyen tweedracht onder 't volck dat sich vermoorde,
 Te rooven 't goude vlies, en my. maer waer toe woorden

Die

Die vruchteloos vergeefs toch alle gaen te loor ?
 Wat houdt my , dat ick selfs mijn selven niet verhoor ?
 En selfs mijn wil volbreng ? en of 't niet wou gelucken ;
 Wat grooter ramp als nu ? wat kan my swaerder drucken ?
 Wat of ick waegen fou , die niet verliezen kan ?
 Die alle ding ben quijt ? mijn vaederlandt , mijn man ,
 Mijn broeder , vaeders gunst , mijn maeghdelijcke eere
 Is wegh , en weet geenfins van wederom te keeren :
 Men laet den toom vry los wanneer die niet en baet :
 Het quaet en heeft geen heul als aen een erger quaet.

Enioche. Euipe.

HElaes ! och ! fiet , soo treedt een woedende leeuwinne ;
 'k Weet haer , noch ons , geen raet ; waer henen : wat beginnen :
 De vlam slaet buyten 't dack , ick sie noch maet , noch endt ,
 Maer ducht dees hevigheydt sal baeren meer elendt.
 Het heught my noch , hoe ick haer dwaling hield voor oogen ;
 En smeecte , by dees borst die s' eertijts hadt gesoogen
 En lief gehad , sy fou veranderen van raedt ,
 En weeren uyt haer hert dat minnelijcke quaet ,
 Noch op een vreemdeling niet stellen haer betrouwen.
 Maer sy , hier tegen , seyde : het fou haer nooyt berouwen ,
 't Verging dan soo als 't mocht ; sy wachten onvervaert ,
 Al wat geschieden kon : hy was haer alles waert ;
 Te sterven oock om hem , en fou haer niet verdrieten ,
 Indien sy maer een kus mocht van dien man genieten .
 Mijn woorden hadden klem als winden op een rots .
 Herdacht sy 't nu ! O ! gaf s' haer moedt wat minder bots !
Euipe. Wie kan een edel hert van smaet getergh soo snoeren ,
 Dat het door ongeduldt sich niet en laet vervoeren ?

Want ,

Want, hoe? nae dat men haer aen sijne rechterhandt
 Voor Iuno trouwden in Corcyras vruchtbaer landt,
 Gelijk de koningin Areta kan getuygen,
 Alcinoüs, en al die voor sijn scepter buygen:
 Verschove vrouw te sijn van konincklijcke maeght!
 Het is soo wonder niet, indien sy hevigh klaeght.

Enio. De spijt en gramschap staen in 't aengesicht te lesen;
 Sy spreekt my van haer kindt niet meer gelijk voor desen;
 En soo eens by geval daer van gesproken werdt,
 Sy sucht, als of haer iets bedroefder viel op 't hert:
 Geen rust versacht haer rouw; en 't geen sy eet, met smeken
 En bidden dient men haer het weynigh in te preken:
 Door klaegen afgemat wanneer sy wat beschiet;
 Steets schrickt, of roept, of sucht, dus rust sy min als niet:
 Noch giften sagh ick haer los uyt het bedt gevlogen
 Meest naeckt, met slingrend hair, en glinsterende oogen;
 Ick vraeghde wat haer was. sy sey my; broeders geest,
 Of die het schein te sijn, hadt voor het bedt geweest;
 En had haer laeten sien sijn borst, sijn bleeke kaecken,
 En had haer aengeseydt veel schrickelijcke saecken,
 Dan weder toegelacht, en met haer raedt gepleeght,
 Gelijk geheel begaen, als een die sich beweeght
 Om 't leet van anderen, dan hadt hy aengeboden
 Vergif, en spitse poock, geweer om meê te dooden,
 Dan wederom haer kindt genomen met 'er handt,
 En 't teere beckeneel gekneust aen post en wandt.

Euip. Bedroefde, sijn hier niet in 't leven die u quellen,
 Dat u benauwt gemoedt gaet doode beuls bestellen?

Enio. Maer laet ons binnen gaen, op dat wy onbeleeft
 Niet maecken dat sy naer ons dienst te wachten heeft.

Rey.

'k **H**Eb menighmael gedacht,
 Of wel 't Geluck mocht wesen
 Van 't goddelijck gesslacht.
 Neen, 't is een domme kracht
 Die sotte raedt toelacht,
 Waer door het laegh veracht
 Ten wolcken werdt geresen.

Dien ick een hemelsch kindt
 Te wesen dacht voor defen,
 Wanneer men 't recht besindt,
 Men vindt haer doof en blindt,
 En lichter dan de windt:
 Sie toe, die heyl bemindt;
 't Verhooght den val moet vreesen.

O Iason! schrickt en beeft
 Hoe hoogh ghy werdt gepresen:
 Die 't luck tot steunsel heeft,
 En selfs geen acht en geeft,
 Indien hy niet en sneeft,
 Hy is, van die d'er leeft,
 De eenighst' uytgelesen.

TWEE-

T W E E D E B E D R Y F.

Crensa. Jason.

Cren. 'k **V** Erheugh my dat ghy sijt verdreven:
 Door dien mijn min te schoonder toont,
 Om dat ghy niet en waert verheven,
 En u verdiensten onbeloont.

Jas. In plaets van kroon op kroon te steygeren,
 Woud' ick (wanneer ghy maer mijn beê
 Woud' hooren, en geen vriendschap weygeren)
 Regeerder wesen van het vee.

Cren. Ick waer met u getrooft te leven
 Gantsch flecht; als ghy my maer verkooft,
 Mijn lief, ick waer genoegh verheven;
 Mijn wensch, ick ben met u getrooft.

Jas. Princes, waer vindt men uws gelijcke?
 Ghy hoeft geen ciersel om u hoeft;
 Want goudtdraedt voor u hair moet wijcken,
 V blancken hals de perlen dooft.

Cren. Al wat'er lieflijk is, mijn waerde,
 De held're sonne met sijn licht,
 De lelien, de roosen aerden
 Al naer u lieflijk aengesicht.

Jas. De dochters die men schoon mach noemen,
 By u geleken, meer niet sijn
 Dan by de leli flechte bloemen,
 Dan sterren in een sonneschijn.

Cren. En

Creu. En ghy lief, die men uyt fiet steken
 Als and're helden by u staen,
 Gelijckt de boomen langs de beken
 Die 't flechte riet te boven gaen.

Jaf. Beminde boomen, op wiens stammen
 Soo vele minnetekens staen,
 Als aen des hemels faelen vlammen,
 Als aen u tacken hangen blaên.

Creu. Eens, soo ghy my daer quaemt verrassen,
 Seyd' ick: al sijn de letters teer,
 Uw naem fal met de boom noch wassen;
 Ick dacht: mijn liefde kan niet meer.

Jaf. 'k Heb u soo lief als bey mijn oogen;
 Of and're toornigh sijn of goet,
 Als wy maer t'saemen leven mogen,
 Soo stoot ick alles met de voet.

Creu. Als noorder sterren sijn uw oogen,
 Mijn welvaert drijft op haer genae;
 Wat foud' ick beter wenschen mogen
 Als fulcke leydrsluy, waer ick gae?

Jaf. De uwe krachtigh in 't bekoren,
 Bewaeren my, mijn sonneschijn;
 Wat waer ick beter als verloren,
 Indien ick sonder die sou sijn?

Creu. Kom Iason, laet ons voorder treden;
 Mijn lief, en vooghtheer van mijn hert;
 Daer ghy met loffang en gebeden
 Gedurigh aengesproken werdt.

Medea. Creon. Enioche.

Me. Sie daer de troustoet gaen! ick sal die vreught verhinderen,
En sien, of door hun leet mijn lijden kan verminderen.

Cre. Wel hoe, of uyt mijn rijck Medea noch niet spoeyt?

Die pest! dat landtbederf! wat laet sy ongemoeyt?

'k Hadt andersins met haer te leven voorgenomen,

't En waer het Iason hadt met bidden voorgekomen:

Ey, sie hoe fier sy treedt; sy komt recht op my aen:

Mijn lijfwacht weest'er voor, en doet haer van my staen.

Hoe lange sal ick u noch voor mijn oogen lyen

Medea? voort, van hier met al u schelmeryen.

Med. 'k Wist garen eerst waerom, wat schelmstuck of 't my doet.

Cre. Noch vraeght die goede vrouw; waerom sy vluchten moet.

Med. Hoort reden, doet ghy recht; dwingt, wilt ghy overheeren.

Cre. Of recht of niet, ghy sult hun hooren die regeeren.

Med. Nooyt Rijcken sonder recht genoten lange vree.

Cre. Gae, klaeght het t'huys. *Me.* Ik gae; die my hier braght, gae mee.

Cre. U vonnis is gevelt, dies sijn vergeefs dees woorden.

Med. Die vonnis velde voor hy bey de sijden hoorde,

Al doet hy recht, noch heeft hy quaelijck recht gedaen.

Cre. Maer hebt ghy d'onschuldt wel van Pelias verstaen?

Nu, segh eens op; en laet u schoone saeck eens hooren.

Med. Ick weet hoe swaer het valt te maetigen sijn tooren

Als die ontsteken is, en hoe het hem behaeght

Te doen het geen hy wil, die in sijn handen draeght

Den konincklijcken staf; dat heb ick kunnen leeren

In mijn heer vaeders hof; hoe seer sy my braveeren,

'k Was in de wiegh Princes; 'k wierdt eertijts hoogh geacht,

En blonck gelijk de son, die ons heeft voortgebraght:

Al wat de Phafis ſtroom bedauwt ; al wat bewoonen ,
 Die weduwlijcke ſchaer, de ſtrijdtbaer' Amazonen ;
 Al wat Euxinus ſee, daer 't varſche waeter bruyſcht ,
 't Welck met een groot geweldt van Caucasus afruyſcht ,
 Al wat die foete kuſt omvangt, dat al te gaeder
 Leyt onder het gebiedt van mijnen heer en vaeder:
 Daer had' ick eers genoeg ; ick wierd' van die gevrijt
 Die 'k ſelfs nu vleyen moet, ſoo veel vermagh de tijt.
 Betrouwt u op een rijk en konincklijcke hoven ,
 Als in een oogenblick, 't geen onder is, raectt boven:
 Een deught, weldaedigheydt, die niet vergaen en kan,
 Voeght konincklijcke macht ; die deught daer roem ick van
 Berooft van alles, dit is my alleen gebleven ,
 Dat door mijn raedt en hulp behouden is in 't leven
 De macht van Grieckenlandt, en haerder helden roem ;
 Dies Orpheus foet van ſang ick mijn geberghde noem ;
 De ſoons van Tyndarus ; oock Lynceus klaer van oogen ;
 En duſendt Minyiers my 't leven dancken mogen ;
 En duſendt and're meer ; der helden vorſt alleen
 En rep ick niet om danck te eyſchen, noch oock geen
 Verſchoning ; ick behieldt en braght u t' huys hun allen ,
 Voor my mijn Iafon. Gaet, en nae u welgevallen
 Verwijt my nu al 't quaet, het welck ick dorſt beſtaen,
 Om van een erger quaet u eygen volck t'onſlaen ,
 En niet te voren dat de vloot der grieckſche ſchepen
 Ging herwaerts aen den buyt van 't goutrijck Colchis ſlepen:
 Had' ick mijn vaeder en mijn ſelven niet misdaen ,
 Ghy weet het, Iafon waer met al dien hoop vergaen :
 Doch of nu het geluck niet ſtaende ſchijnt te houwen,
 Maer doemt en druckt mijn ſaeck; des is 't my niet berouwen:

Maer

Maer datmen loont met straf mijn dienst, (en hoe? dien vrindt,
 Die 't nochtans met my hielt, behoudt men voor sijn kindt!)
 Daer klaegh ick van met recht, dat maect my onverduldigh:
 Wat rechter oordeeldt ooyt d'een saemenspanner schuldigh,
 Ontschuldigh d'ander? oock, soo wistmen wie ick waer,
 (Eer datmen 't hadt gemunt te geven hem aen haer)
 'k Was toen geen landtbederf, toen ick u eerst quam groeten
 En mijn gebogen hart quam nijgen voor uw voeten;
 Toen wierdt ick wel onthaeldt, nu wijft men my van kant:
 Als ick vertrecken sal, ey segh toch, nae wat landt?
 Nae Colchis? Minya? ick weet niet waer te vluchten:
 Vergun my in u rijck een hoeck om uyt te fuchten.
Cre. Of ick het volck verdruck, dan of ick swacken stut,
 Dat tuyge Iason self, of ick hem heb beschut
 Wanneer Acastus loon nae wercken socht te geven,
 Toen door u kruyden laetst sijn vaeder quam om 't leven:
 Wat Iason heeft gedaen, ick goet en eerlijck hou,
 Behalven dat hy u nam aen tot echte vrouw;
 Vertreckt, op dat hy soo die schande mach ontkomen:
 't En waer door u verraedt, het goudt waer nooyt genomen,
 U broeder leefde noch. *Med.* Ick ben van vleesch en bloedt,
 En heb 't te seer betoont; maer wie was ooyt soo goet,
 Die niet en wierdt vervoert van menschelijcke dingen?
 Die ons van 't rechte padt ons ondancks somtijts dringen.
 Doch datmen my verwijt de doodt van Pelias;
 Ick sweer het geen vergif, maer eyge swackheydt was:
 Ick gaf hem wel den dranck, en dacht hem te verstercken
 Gelijck ick Aeson deê; doch als geen kruyden wercken
 Noch helpen soo men wenscht, is dat des meesters schuldt?
 En leght men 't hem te last? soo hoeft hy groot geduldt.

Och!

Och ! alle ding werdt my, en my alleen geweten.

Cre. Nu wel, vertreckt ; ick gae, hier werdt maer tijt versleten.

Med. Hoe treck ick ? sal ick niet de vrucht van mijne schoot
Meê voeren ? sal die niet my troosten in mijn noot ?

Of laet haer met my gaen, of laet ick by haer blijven ;

De moederlijcke sorgh sal best aen haer beklijven ;

Ey ! weyger niet aen 't kindt, wilt ghy my weyg'ren. *Cre.* Neen ;

't Is eens genoegh gefeyt, ghy sult maer gaen alleen.

Med. Alleen, en onverfelt van die ick selver baerde ?

O Hemel ! lijdt ghy dit ? O ! spalckt u open, aerde !

En swelgh my levend in. Maer, ghy sijt van my schuw

Gelijck sy alle sijn. 'k Vergeef het hun, en u ;

De Koninck, ick beken, 't is waer, hy magh gebieden ;

Al wederstreeft mijn hart, het moet nochtans geschieden.

Maer groote vorst, magh 't sijn, vergun my eene beê,

Soo bloey uw rijck, vergun my maer een dagh of twee ;

Laet my mijn traenen met die teed're handen mengen.

Cre. Waer sal dit goet voor sijn ? waer toe al dit verlengen ?

Med. Op dat ick leeren magh te lijden mijn verdriet.

Cre. Nu voort, wel aen, 'k vergun u desen dagh ; maer fiet

Dat ghy nae desen dagh u hier niet meer laet vinden.

Med. Het sal soo sijn : ick sweer 't ; ghy sult het soo bevinden.

Eupippe. Medea. Enioche.

Eupip. Behoedt ons ! ô Princes ! *Med.* Wat is 'er ? spreeck. wat beeft

Wat swijght ghy ? *Eu.* Och ! de tong my aen 't verhemelt kleeft.

Wat schrickelijcker spoock ! ô wee ! *Med.* Segh op, laet hooren ;

Is 't ramp, is 't ongeluck ? ick bend'er toe geboren.

Eupip. 'k Verhael het dan, dewijl men niet te hooren vreeft

Waer van ick langen tijt in onmacht ben geweest.

Soo drae en waerd't ghy niet ter poorten uyt getreden,
 Of iets gelijk de dootd' ging over al mijn leden;
 Mijn hart kromp in van schrick; een druppel bloedts bespat
 Het lywaedt, datmen my ter handt gegeven hadt,
 Toen noch een, toen noch een; ick beef; en onder 't schromen
 En duchten, waer van daen of dit sou kunnen komen,
 Slae ick 't gesicht om hoogh; en, 't geen mijn schrick vermeert,
 Het beeldt van Iuno self verneem ick omgekeert:
 Oock is u ledekant met een toen ingevallen.

Med. Dat is niet nieuw voor my; sy sullen vallen, alle
 Die oorfaeck daer van sijn. nu is 'er noch iet meer?
 Vernaemt ghy noch iet meer? *Eu.* Och! ja. *Me.* Begin dan weer.

Euip. Een raeve swart als pick van ongemeene groote
 Sit achter op het dack, en laet sich niet verstoeten;
 Maer krijt gedurigh wraeck. *Med.* Verjaegh die vogel niet,
 Want sulcks behaeght my meer als 't allervrolijkst liedt.
 Kraft, raest vry datmen 't hoort; dat kan my noch behaegen,
 En diergelijck gefang kan ick alleen verdraegen.

Euip. Oock d'eene poort slaet toe, en d'ander op; het raest
 En leeft 'er over al, de stoelen sijn verplaest:
 Met naer en duyster licht sagh ick de toortsen schijnen,
 En dees' onsek're vlam dan weer van self verdwijnen:
 Maer boven al; een man, of 't geen sijn schijnsel voert
 Ontroert my allermeeft, hy heeft my aengeroert
 Met eene kille handt, en (mach ick waerheydt spreken)
 Hy sprack my toe, en heeft my drymael stuurs bekeken,
 Maer weet niet wat hy sprack, soo was my 't hart ontroert;
 En is al morrend wegh, voorby my heen gevoert.

Med. 't Sy wat het wil, men dreyght den onvervaerden:
 Daer is geen vrees daer geene hoop en is:

Of waer hier vrees, soo most Medé veraerden :
 O doodt ! ô still' en altijd duyfternis !
 Spaert haer niet meer dan ghy haer broeder spaerde ;
 Het schijnt my lang dat ick uw naerheydt mis :
 Wat hier gebeurt, my kan niet overkomen
 Dan 't geen ick self alreê heb voorgenomen.

Waer kom ick toe ? waer werd' ick heen gedreven ?
 Hoe ben ick reuckeloos dus ver gebragt ?
 Ick sie vast om, en vindt geen troost gebleven ,
 Dan 't geen de mensch het allerschricklijckst acht ,
 Dat is de doodt, die ieder een doet beven ;
 Maer my in dit geval het soetste lacht :
 Bedroge vrouw ! waer moet ick heul gaen soecken ?
 Ick mach dan wel mijn sotte sin vervloecken.

Maer is hy valsch, dat hem sijn valscheydt spijte ,
 Die 'k heb gevolght, gedient, en aengebeên :
 Wat wil ick dit my selve gaen verwijten
 Dat ick beminde 't geen my minlijk schein ?
 Wie kan het juck der liefde van sich smijten ?
 Het is de schuldt mijns ongelucks alleen.
 O ! eeuwigh suyver licht ! ô ! ly nae desen
 Geen valschen schijn, noch sulck bedrieghlijk wesen.

Maer waerom scheidt hy sulck een wreedt behaegen
 In mijn bederf ? wat heb ick hem misdaen ?
 Waerom hy my verlaet, soud' ick niet vraegen ,
 Soo 'k ooyt mijn trouw te buyten waer gegaen ;
 Indien ick my boosaerdigh hadt gedraegen ;
 Of, soo 'k hem ooyt nae 't leven hadt gestaen ;

Of, soo men and're schuldt in my kan vinden,
 Als, dat ick hem te hartelijck beminde.

Geen nieuwe vlam deed' ooyt mijn finnen draeyen;
 Neen, hy was d'eerst', hy sal de laetste sijn:
 Maer t'fint hem 't luck een kroon schijnt toe te waeyen
 Soo treckt hy heel aen eenen and'ren lijn;
 De windt van staetsucht heeft hem 't hoeft doen swaeyen;
 Daer komt het my van daen, naer allen schijn:
 Nu soeckten slechts de handt met my te lichten;
 En, och! de trouw moet voor de staetsucht swichten.

Maer niet mijn moedt, die sal d'er regen streven:
 Men stelle vry hier nae in steen of stael
 Het ongelijck soo snood aen my bedreven,
 En van mijn endt het droevige verhael:
 Men voegh daer by: dit kan het minnen geven;
 Op dat die 't leeft daer door te minder dwael;
 Men sal daer by met eene stellen mogen:
 Die lichtelijck vertrouwt werdt licht bedrogen.

Enio. Helaes! ick voel mijn oogen overloopen
 Om 't ongeval dat ghy vermeerd'ren gaet;
 Gelijck, in waeters noot, die geen die hoopen
 Een dijk te stercken daer de see op slaet;
 Men vult een plaets, en twintigh gaend'er open:
 Hoe sijt ghy soo in diergelijcke staet?
 Of als een schaep dat hulp roept tot sijn schaede
 In 't bosch verdwaeldt op 's wollefs ongenaede.

Med. Enioché, of anders ghy jonckvrouwen
 Wie dat het sy, indien ghy immermeer

Mijn vaederlandt en vaeder komt t'aenschouwen,
 Verhael hem daer, dat bidd' ick u, hoe seer
 My druckt', en, och! hoe seer 't my was berouwe,
 Dat ick mijn selfs verloopen had soo veer;
 Verhael het hem; en 't quaet van my bedreven,
 Indien hy kan, ô! dat hy 't my vergeve.

Wanneer ghy oock met u godtvruchte handen
 (Soo ghy 't vermooght, en soo 'k soo veel ben waerd)
 In suyvrend vuur tot asche sult verbranden
 Dit lichaem, of de stucken t'saem vergaert;
 Soo brengt mijn dootbus aen mijn vaeders stranden
 Met 't eerste schip dat derwaerts henen vaert;
 En plaetst het, daer geen griecken ooyt en komen,
 Daer nimmermeer een man en werdt vernomen.

Een man, helaes! een man heeft my bedurven,
 My leydend' op het averechtse padt;
 Door eenen man is al mijn vreught gesturven
 En goede naem dien ick te voren hadt,
 Die nimmermeer door traenen werdt verwurven:
 Een man... fi! fi! ick ben die naem te fadt;
 Soo moet hy sijn van alle goet verlaeten
 Gelijk ick hem met reden wel magh haeten.

Vriendin, ghy hebt verhaelt veel dingen, mijn elenden
 Niet ongelijck, ô! neen! ick sal my derwaerts wenden:
 Het sy dan wat het sy, 'k wil sien wie dat dit doet;
 En treden, bly van geeft, het onheyl te gemoet.

Rey.

WAnneer men fiet de geeften waeren
 In een lichaemelijcke fchijn
 Nae dat fy henen fijn gevaeren
 Ontlaft van 't vleefch, wat magh het fijn?
 Of wel foodaenigh yflijk fwieren
 De menschen foeckt tot deught te ftieren?

Of, fou een mensch fich self bedriegen
 Als fchrick of fwarte gal hem quelt,
 Die nae de herffenen komt vliegen,
 En, 't geen niet is, vertoont en ftelt;
 Gelijk men dickmaels werdt bedrogen
 Als alles geel fchijnt voor ons oogen.

Wat dat het fy, men moet niet fchromen:
 Want fchromen fchaedt; best wel gemoedt
 Den hemel tot fijn fchildt genomen;
 Nooyt kan men beter fijn behoedt:
 Men kan door alle hinder ftreven
 Met wel te doen en vrolijk leven.

D E R D E B E D R Y F.

Bode. Creon.

Bod. **A**L d'oosterkust van 't rijck is op; en, in de wallen
 Bucephalaes, bewaert voor schielijk overvallen;
 Naer een verwoedt gevecht, of soo men 't beter noemt
 Een snoodt verraedt, van 't welck geen vyandt sich beroemt;
 Een deel daer in gevlicht, een deel daer in gedreven;
 Veel sijn van d'onse, van de vyandt meer gebleven.

Cre. Ghy bode, spreek klaer uyt; wat brengt ghy? quaet of goet?

Bod. Ick twijfel, groote Vorst, hoe of men 't noemen moet.

Cre. Verhael de saeck, op datmen 't oordeel uyt u rede.

Bod. Hy sou iets wonders doen die nae den eysch voldede;

Veel is 'er door de nacht bedeckt en onbekent,

Veel is 'er daer ick niet geweest en ben omtrent;

Maer oock, indien men sou verhaelen alle deelen

Van desen swaeren strijdt, gewis het sou verveelen;

Derhalven 't wightighst, en 't voornaemst van dese saeck

Sal best geraeden sijn dat ick alleenlijk raeck.

Op gift'ren als de son sijn straelen wech ging trecken,

En dat de duyfsteris het aerdtrijck quam bedecken,

Soo datmen, tusschen nacht en tusschen sonneschijn,

Mocht twijflen, wat het meer, of nacht of dagh moght sijn,

Doet sich in 't oosten op getal van groote seylen,

Getal van schepen die de see met riemen deylen;

De grootsheydt van 't gesicht vermaeckten elck van ver;

Gelijck by avondtstondt Arcturus grootse ster

Rijft aengenaem voor 't oogh van die niet sijn ervaeren,

En niet en weten hoe hy werckt in lucht en baeren

Dat

Dat hier de blixem brandt, en daer de donder slaet ;
Soo fel niet als hy rijft dan als hy onder gaet.
Soo mede was ons 't werck van dese vloot verholen :
Tot dat hy, wien op 't strandt de vierbaeck is bevolen,
Eerst meent te sien, dan fiet, uyt dees en die gally
Aenkomen voetvolck, en uyt and're ruytery ;
Keert schielijck nae de stadt, verwittight den Gebieder:
Daer rucktmen voort by een, daer waepent sich een ieder ;
Men treet gelijckerhandt voort nae den vyandt toe ;
Wy vonden op het strandt veel volcks alreets, en hoe
Noch andere van 't schip aen landt te komen trachten ;
Ons Veldtheer vraeght hun; wat sy fochten, wat sy braghten ;
Maer krijght geen antwoordt, of een antwoordt sonder sin ;
Dies sonder woorden meer vlieght voort ten vyandt in ;
En swaeyt den dapp'ren kling, die doet hem spoedig doorgaen,
De sijne volgen hem, vermaent door 't moedigh voorgaen ;
Soo dat in korten tijt de vyandt, dus verrast ,
En minder in getal, en hevigh aengetast ,
De vlucht kiest voor 't gevecht, voor 't land het schip en baeren ;
Gantsch van een and're sin dan sy te voren waeren.
Wanneer beslote windt in swaeveligh geberght
Door hitte werdt verdunt, verbreedt ; soo, dat hy verght
Om ruymmer plaets, en swoeght, en laet sich niet bedwingen ;
Tot datmen endtlijck fiet de bergen open springen,
En werpen uyt met een rondtom aen alle kant
Een regenval van asch, van swaevel, steen, en sandt ;
De ackerlieden, die sich op de vlucht begeven ,
Verlaeten alle ding, en bergen bang haer leven ;
Maer menigh man door d'asch, die hem de voet beset ,
Of van een steen geraeckt, 't ontkomen werdt belet :

Soo werdt hier 't vluchten oock aen menigh man benomen ,
 Eer sy ten halven aen haer schepen sijn gekomen :
 Daer gingen s' oock niet vry ; maer, rasser dan gelooft,
 Wierdt hier dit volck van schip, dat schip van volck berooft :
 Terwijl wy besigh sijn met alles te vernielen ,
 Komt suydtwaerts af, geloft, soo 't schijnt, uyt and're kielen ,
 Een grooter drommel volcks, met yffelick geschreeuw ;
 Ons overste wendt voort kloeckmoedigh als een leeuw ,
 Wy oock op 't schreeuwen aen: al waert ghy noch soo duyfter,
 O swaere nacht! ghy kunt niet wesen sonder luyfter ;
 U sal doorluchtigheydt door 't schrijven komen aen ,
 Gelijk de waepens ons in weerlicht deden staen :
 Elck weet het sijn', ick weet hoe onder ons afgrijselijck
 Men viel omtrent my ; doch, selfs voor den vyandt prijselijck ;
 En menigh menighmael gewroken en gedeckt
 Met sijn verwinnaer selfs, die hem een sarck verstreckt :
 En hadt een minder tal een meerder winnen mogen ,
 Wy hadden 't wel verdient ; des roem ick ongelogen :
 Doch door dit nieuwe volck, 't welck aengroeyt meer en meer,
 Keert onse kans ; want oock die vloten vochten weer ;
 Wy wierden aengetaft van acht'ren en van voren ,
 En hielden moedigh stal. Het sonnelicht herboren
 Ontdeckt' allencks het strandt, een schouburgh van de doot :
 Toen saghmen eerst hoe swack wy waeren, in wat noot ;
 Op 't lest, men deyst nae stadt, om alle niet te sneuvelen .
 Daer leydt een enge wegh in 't daelen van twee heuvelen ,
 Hier blijft een krijghsheldt staen, en roept: elck bergh sijn lijf
 Terwijl ick hier alleen voor elck te pande blijf :
 Hy had een yfre knods gevat met bey sijn handen ,
 Die slingert hy om 't hooft als of 't rondtom hem brande ,

En fchermt foo gruwelijck, en flaet, en kneuft, en kerft,
 Dat wie het fiet, werdt bleeck; en die hem naedert, sterft:
 Men quetft hem met geweer van verr' alleen gefonden:
 Hy roept: jae treft vry, door 't vermeerderen der wonden
 Vermindert het getal. maer niet fijn groote moedt,
 Die in dees oorloghsstorm te meer en feller woedt
 Hoe meer gefart, als of fijn uytgetapte aëren,
 Door moedt weêr opgevult, niet dan te voller waeren;
 En, fiende nae de ftadt groothartighlijck eens om,
 Vernam hoe datmen reê de muren daer beklom,
 Alwaer de vyandt langs een omwegh was gekomen;
 Dies hy dat heen fijn wegh in 't endt oock heeft genomen;
 Niet om te wijcken, neen; maer om ons by te ftanen:
 Hy vlieght door vyandt; grijpt een ftorremladder aen,
 En klimter flux by op, en op de muur getreden
 Smijt hy de ladder, en al wat hem volght, beneden;
 Wy kenden Hercules aen defe daedt genoegh,
 Voorts, aen de leeuwenhuydt en handtknots die hy droegh:
 Een ieder was verheught, men riep: wie fou niet kiefen
 Te waegen foo fijn lijf? wie niet foo 't lijf verliefen?
 O vromen Hercules! hoe toont ghy met'er daedt,
 Dat u der volck'ren recht, foo 't hoort, ter harten gaet.
Cre. Ick fal fijn beeltenis op 't heerlijckft doen vercierem,
 En ftellen het ten toon in fchaduw van lauwrieren.
Bo. Elk greep een nieuwen moed door d'eerfchreeuw diemen gaf;
 Men fagh befcheydelijck, des vyandts moedt nam af:
 Wy hebben endtelijck, door pick, fteen, fwaere ijcken,
 Den vyandt van de wal een booghscheut af doen wijcken,
 Daer legert hy fich vast. *Cre.* Maer fegh; wat is 't voor volck?
 En wat is haer begeert? verftaetm'er fonder tolck?

Bod. Sy roepen Iafon en Medé, men hoort haer fweeren,
 Sy fullen sonder haer nae 't vaederlandt niet keeren;
 Want aengefien, o Vorft! 't verfoeck by u niet geldt,
 't Schijnt dees Theffaliërs haer haelen met geweldt.

Cre. En ick fweer; dat ick niet fal fwichten voor haer dreygen,
 Veel minder door geweldt tot haer begeerte neygen:
 Men fal verforrigen met vlijt van ftonden aen
 Al wat in defe faeck fal noodigh fijn gedaen.
 Welck' onbescheydenheydt! foud' ick die wrevelheden,
 Den inval in mijn rijck, foo, sonder goede reden,
 Verdraegen? neen, dan moght ick elck een alle daegh
 Wie, als dees jonge Vorft, tot oorelogh was graegh,
 Verwachten: 't is wel waer, dat over weynigh daegen
 't Verfoeck van hem gedaen wat bits was afgeflaegen;
 Maer dat men daerom dan foo, sonder woorden meer,
 Sou vallen in mijn landt; is reedlijckheydt, noch eer.

Bod. De waeterleydingen begon men af te breken,
 Toen ick van achteren ftadts wal ben uytgeweken.

Cre. Keert weder, foo ghy kunt, verfekert hun; men fal
 Eer byftant dan gebreck vernemen in haer wal.

Rey.

Die eerst van landt is afgesteken,
 Die eerst de see is ingefeylt,
 En eerst de diepten heeft gepeylt,
 Dien most het aen geen hart ontbreken.

Dien minder, die fich dorst verkloecken,
 Self in gevaer van sandt en klip,
 En al wat niet en is fijn fchip,
 Een nieuwen vyandt op te foecken.

Tfint fagh men feylende kasteelen
Trotseren al wat paelen heeft,
En alles wat nae wetten leeft,
Uyt lust tot wraeck of buyt te deelen.

De Reden, daer men op fou roemen,
Moet swichten als de lust regeert :
Wie snoode lusten van sich weert,
Kan sich eerst recht geluckigh noemen.

Geluckigh wie die kan verwinnen !
O groote Vorsten ! hoogh van macht ;
Waer 't dat ghy fulcks te recht bedacht ;
Ghy soudt veel eer die strijdt beginnen.

V I E R D E B E D R Y F.

Enioche. Medea. Eupipe.

Enio. **P**Rinces, wat swijght ghy stil, en tracht steeds herwaerts
henen

Met fel en stijf gesicht en tsidderende beenen?

Ey, stelt dien moedt wat neêr; geduldt verwint verdriet:
Streckt niet tot spot en smaet een ieder die u fiet.

Med. Vriendinnen in mijn noodt, die ick soo klaer bevinde

Getrouw te sijn, die niet mijn staet, maer my, beminde;

De wijde wereldt door sal't klincken van mijn smaet,

Geensins dat sich Medé voor niet versmaeden laet.

Of soud' ick dan vergeefs hem hebben soo gebeden?

En dees verbeden dagh nu vruchteloos besteden?

Dat werden sy gewaer: eer mengt sich 't vuur, en 't nat

Soo deerelijck wel eer met broeders bloedt bespat,

In dat vervloecht gevecht; wanneer ick dat gedencke,

Voel ick mijn hart in pijn, ick voel mijn sinnen krencken:

O! waerde broêr! u doodt ontroert my mijn gemoedt

Veel meer als iets; waert ghy te koopen met mijn bloedt,

Den eersten druppel, flux gevollight van den lesten,

Gaf ick om uwentwil gewillighlijck ten besten:

Of oock, indien ick daer mijn schuldt meê wasschen kan.

My dunckt ghy knickt my toe; seer wel, ick neem't oock an.

Ick sal soo wreedden werck soo dapper toe gaen stellen,

Dat eeuw op eeuw genoegh sal hebben te vertellen;

En soo mijn opset hoont het vrouwelijck geslacht,

De mannen sullen oock niet minder sijn verdächt.

Jafon. Medea. Enioche. Euipe.

Jaf. I Ck kom in aller yl nae dese plaets getreden;
 Door dien ick heb gemerckt, hoe wel ick met gebeden
 Voor u gesproken heb, dat evenwel de haet
 Des konincks overloopt soo verre boven maet
 Dat die iet swaerder dreyght; te meer, alsoo een bode
 Seght dat Acastus komt. *Med.* Hy koom' ons alle dooden;
 Wy hebben 't wel verdient. *Jaf.* Hy komt met groot geweldt,
 En Creon twijfelt hoe hy sich hier tegen stelt,
 En weet niet wat hy wil. dies, soo ghy u laet raeden,
 Wacht geen verandering, noch hael meer ongenaeden
 Noch onheyl op den hals, dien ick heb vry gesmeect.

Med. Lafhartige, geveynsd', en sonder trouw; nu spreeckt
 Toch eens recht uyt, en segh; dat wy u hier vervelen.

Jaf. Ick sweer u by die 't schijnt dat met de menschen spelen;
 Indien my het geluck gegunt had, of de min,
 (Het geen my werdt belet) te leven nae mijn sin;
 Niet anders als de doodt en had geen van ons beyden,
 Noch my van u, noch u van my, ooyt kunnen scheidt:
 Maer nu geweldt gebiedt; 't welck als ghy weet, gewis
 Een ongeseghlijck, een onreedlijck dwinger is..

Med. Wat raest ghy van geweldt? wie kan u my doen haeten,
 Een ander minnen? wie? *Jaf.* Wilt ghy my spreken laeten,
 Ick haet u niet. *Med.* O neen, daer is geen teken van;
 Maer ghy verlaet my slechts, wat vriendelijcker man!
 Siet hier de grieksche trou. *Ja.* Ik voel mijn moed aen't wassen
 Door ongeduldt. sweeght ghy van ontrouw 't soud' u passen.
 Of heught u niet, hoe dat noch kortst op onse tocht
 U vaeder is verraen? u broeder omgebroght?

H

Med. On-

Med. Ondanckbaer', onbeschaemst', en snootste van de menschen!

Wie kan u grooter quaet dan uwen aerdt toewenschen?

Waer heb ick dit verdient? daer ghy behouden sijt?

Of daer ick ben gevolght die my dien dienst verwijt?

Een tyger braght u voort, daer hebt ghy van gesogen

De gal, die nu soo dol op my werdt uytgespogen:

't Was niet uyt lust tot eer, dat ghy u hebt betrouwt

Op see, in strijds gevaer; maer slechts uyt sucht tot goudt:

't Was vrees, geen liefde, dat ghy my hebt meêgenomen,

Om soo behouden weêr in Griekenlandt te komen.

Maer ghy, indien 't u heught, aldus en spraeckt ghy niet

Wanneer ick van mijn eer u triompheren liet.

Ick heb veel quaets bestaen, 't sy soo; in sulcke wercken

Hoort ghy mijn trouwe min alleenlijck aen te mercken.

Jas. Wie twijfelt aen u min? *Med.* Wie aen u valsch gemoedt?

Jas. Medea, luyster toe; soo blijf u hoeft behoedt

En 't mijne, als ick nu onschuldigh 't schelden lye,

En my nae 's konincks wil mijns onwils voegh en vlye,

En haer heb tegen danck; soo leef ons eenigh kindt,

Van my meer dan den dagh, jae 't leven self, bemint:

Want toen Creüsa ging, op my versot, verloren

Door een benauwde koorts, heeft Creon dier gesworen;

Noch ghy, noch oock ons kindt, noch ick, en souden niet

Meer leven, soo ick haer niet trouwd'. *Med.* En my verstiet.

Jas. Mijn leven acht ick niet; u moet ick toch verliezen;

Alleen 't onnoosel kindt heeft my de keur doen kiezen

Die ghy onreed'lijck scheldt; want, sou dat lieve wicht,

Sou dat onschuldigh hart berooft sijn van het licht

Soo drae het dat geniet? *Med.* O schoon! ô valsche verven!

Jas. Indien ick logen spreeck, de donder doe my sterven.

Med. Roep

Med. Roep tot getuygen vry den hemel die ghy schendt ,
 Die acht het langer niet, maer is 't van u gewent :
 O mocht ick slechts foo veel van daer om hoogh verkrijgen !
 Dat men die valsche tong eens voor altijd deê swijgen .
 Ghy mint haer staet, niet haer ; ick ken u door en door :
 Maer my, die meer om u gewillighlijck verloor...

Jaf. Om kort te gaen ; indien (gelijk ick uyt de reden
 Des konincks heb verstaen) ghy sijt van meening heden
 Van hier te trecken.. *Med.* Wel ? *Jaf.* Indien 't foo by u leyt ,
 Ick offer u mijn dienst gewilligh en bereydt ;
 Self sal ick u het schip, en alles toe gaen stellen.

Med. Iae gaet. *Jaf.* Wel aen. *Med.* Gae heen daer alle ramp u quelle.
Jaf. Hola ! men volgh.

Medea. Enioche. Euipe.

Med. **D**Aer ghy u doode Bruydt komt tegen ;
 En daer u kindt, in u gesicht ,
 Met breyn besprengende wandt en wegen ;
 Daer ghy verwenscht het sonnelicht ;
 En daer ghy, met u selfs verlegen ,
 Nochtans foo seer voor 't sterven swicht ;
 Dat ghy, berooft van vrouw en erven,
 Elendigh en alleen blijft swerven.

Op dat het u te langer rouwe
 Dat ick u heb weêrom gebraght ;
 Dies ghy my oock hebt waerd geouwen,
 (Gelijk als 't blijkt) en hoogh geacht ;
 En onder dese grieksche vrouwen
 Geëert, als een van mijn geslacht

Dat

Dat niemant hoeft in eer te wijcken ,
Noch heeft in oudtheydt fijs gelijcke.

O, waer het hart gelijk fijn oogen !
Soo lieflijk en van wreedtheydt verd.
Wat wensch ick al, ick ben bedrogen ;
Sijn oogen fijn gelijk het hert ,
Sy hebben my al meê gelogen ,
Ick vind' haer t'faemen even swert ;
Sy dorsten my veel vreught beloven
Van hem, die al mijn vreught durft roven.

Wie kan van grooter onrecht hooren ?
Dien ick beminde, droegh my haet ;
Verwerpt my, die hem heb verkoren ;
Die hem gevollight ben, verlaet ;
En, och ! (op dat ick ging verloren)
Ick heb bewaert, die my verraedt ;
Dien ick behieldt, gaet my bederven ;
Dien ick deê leven, doet my sterven.

Enio. Wat mooght ghy u soo seer ontstellen ?
Waer toe soo menighmael gefucht ?
Waer toe u selven dus te quellen ?
Wat flaet ghy d'oogen in de lucht ?

Med. Beminde, die mijn noodt versellen ;
Is dit ontijdelijck gerucht ?
Mijn droefheydt gaet gelijk mijn lijden :
De wraeck stel alle maet ter sijden.

Waerom verliest mijn wang haer verven ?
Schep moedt ; want , als men 't wel besiet ,

Al sterf ick oock, wat is het sterven?
 Het is misschien.. misschien is 't niet:
 Ten minsten dat ick sal verwerven
 Een endt van quelling en verdriet:
 Ick sie een uytkomst van elenden
 Die niet dan met de doodt en enden.

Hy mint haer staet; ick sal s' ontgronden:
 Hy mint het kindt; 't is goet, 't is goet;
 'k Heb noch een open dan gevonden
 Waer langs heen dat ick wercken moet;
 Ick sie meer plaets om hem te wonden;
 O broeder! dat's al meê mijn bloet.
 Waer blijf ick als ick dit bedrijve?
 Waer of ick evenwel toch blijve?

Enio. De min is als een see; en wie die see bebouwt,
 Op windt, of soo d'er iet noch lichter is, betrouwt;
 En staet veel stormen uyt, loopt groot gevaer van stranden,
 Van dusendt klippen, en soo veel bedeckte sanden:
 Gefontheydt, eer, en goet, daer lichtlijck henen drijft;
 Soo maer de kiel, dat is de siel, behouden blijft;
 Men acht het niet in 't eerst, gelockt door lieflijckheden
 En schijnsel van vermaeck, om reuck'loos toe te treden;
 Maer als men is van landt, dan werdt men eerst gewaer;
 Hoe verder op de reys, hoe dieper in gevaer.

Med. 't Is veel te lang gesuft, de kleyne tijt gaet korten;
 Vaer voort, eer datmen komt het opset om te storten.
 O! aengenaeme wraeck; ick voel mijn hart verheught
 Wanneer ick om u denck, ick voel een vreemde vreught
 Opkomen onbevreesst door soo veel ongelucken
 En swaericheden, die my dreygen, die my drucken;

Ick lief u in mijn hart, ick kus u bleecke kaeck,
Ick ben u dienaers, ô, aengenaeme wraeck!

Enip. Bescherm ons! och! ick forgh.. den hemel wil het hoeden;
Soudt ghy u self soo seer bedriegen, en vermoeden
Dat quaet vermindert wordt door toedoen van meer quaet?
Het werde nimmer waer; dat ghy, verblindt van haet,
U self verkorten soud'; men kan het soo niet maecken
Met wreken, of men sal aen grooter onheyl raecken.

Enio. Princes, ten gae hier niet gelijk in burgertwist,
Wanneer als tegen een het volck is opgehist,
En sich niet kreunt 't bederf, 't verlies van soo veel sielen,
Noch houdt niet op van landt en steden te vernielen,
Tot dat de eenfaemheydt, verwoefing, naere standt
Hun voorkomt van de stadt, hun voorkomt van het landt;
Dan komt met een berouw en achterdocht, te spaede.

Med. Enioche spreek recht, ick wil my laeten raeden:
Geduldt verwint verdriet. gaet, hael mijn dochter hier,
Dat ick haer kus voor 't laetst.

Medea. Enippe.

Med. Hoor toe, mijn kaemenier.
Naest aen mijn ledekant, in 't koffer, sult ghy vinden
Een kasje, wiens cieraedt (waerom ick 't meest beminde)
Toont Palestien', en haer bedauwde grondt, bevrucht
Door straelen van de son en goddelijcke lucht;
Waer uyt een paer komt voort, van 't welck is voortgekomen
Misraïm, die gebiedt t' Ægypten heeft genomen,
Van wien Sesostris, die mijn ouders naederhandt,
Als telgen van sijn stam, te Colchis heeft geplant:

Hoe weynigh dacht ick daer, hoe seer 't my stond te wachten
 Voor 't geen ik wreedst bevind; toen, 't soetst der dingen achte;
 Voor dien geveynsden man, om wien geen see te naer
 Geen landt my schein te veer; hoe weynigh dacht ick daer
 Dat ick vervoert een vreemdt noch vruchteloos fou smeken?
 Gae haelt het.

Medea. Enioche. Eriope.

Med. Dat ick 't schenck tot een versoening teken;
 Om gunst voor 't kindt, met my te wecken deerenis :
 'k Wil vleyen gaen den last die niet te mijden is.

Enio. Men fiet, wanneer de windt een denn bestoockt of ijcken,
 Sy breken licht; maer 't riet, 't welck buygen kan en wijcken,
 Soo drae en is 't geweldt van 't onweer niet gedaen,
 Of 't recht sich weêr, en blijft gantsch onbeschaedight staen.

Medea. Eriope. Enioche. Euiippe.

Med. **K**Om dochter, noch soo kleyn en teer,
 Dees gift sult ghy de Bruydt gaen geven,
 Dewijl 't gekomen is soo veer,
 Dat u uw moeder in haer leven
 Een stiefmoêr overlaeten moet,
 Soo moet ghy and're heul gaen soecken
 Als my gestoote met de voet
 Naer onbekend' en vreemde hoecken:
 Ghy sult dan nooyt aen mijne handt
 (Gemerckt de rampen die ons dreygen)
 Niet wand'len langs de soete kant
 Van Phasis gulde stroom, u eygen;
 Of in een ander landt de forgh

En

En dienft van moeder niet genieten.

Eriop. Och, moeder! *Med.* Och! ick blijf u borgh,
(Helaes! wie fou dit niet verdrieten?)

Ick fal u helpen wat ick kan:

Schep moedt mijn kindt, ick fal u helpen;

Vertrouw het my, ghy sult niet van..

'k Voel 't hart van droefheydt overftelpen.

Gae heen, en wil haest wederkeeren:

Dees brief fal hun het opdoen leeren.

Medea. Euppe.

Med. Onfichtbaer' eygenschap der dingen! die 't kruydt groeyen
Laet, laet 't gebruyck oock toe; op dat ick uyt mach roeyen
Mijn vyanden; ô! ly, dat dit my wel geluck;
Vergun een weynigh trooft voor al te grooten druck.
Getuygenisse van het onrecht my bedreven,
Verftae mijn overlegh, en wil het my vergeven
Indien ick weynigh heb geluyftert nae u raedt;
Want yverende min toch nooyt nae reden gaet:
Vriendinne, hoort nu toe; ick kan niet meer gedoogen
U misverftandt, noch mach u langer sien bedrogen;
Aenhoort dan mijn beftaen, en weet in 't endt van my;
Hoe dat ick wreken kan; wie dat Medea fy.
Daer is een hoogh geberght, ghy sult het mooghlijck weten,
Aen d'oofsfy van ons landt, Marpesia geheeten,
Van wolcken steeds omringt, wiens top in fonneschijn
Geen bergh, maer eer den troon des hemels fchijnt te fijn;
Hier vindtmen feker kruydt, mijn moeder in haer leven
Heeft my daer kennis van, en van 't gebruyck gegeven;

Hoe

Hoe datmen 't mijden moet wanneer men 't drooght en sift ;
 Welck stof op iets gestrooyt geeft een bedeckt vergift ,
 't Welck, rijfende nae 't hooft, de herffenen door 't ruycken
 Voort quetft, soo datmen fin noch reden kan gebruycken ;
 Waer op de doodt kort volght : 'k heb eertijts dit bereydt ,
 Handfchoenen geborduurt hier meê bestrooyt, geleyt
 In 't kofferken dat ghy terftont daer heen faeght draegen.

Euipe. Ick schrick; helaes! helaes Princes! wat durft ghy waegen!

Med. Mijn hartseer is soo groot; dat, sonder dat venijn ,
 En dese punt, ick niet en kan genesen sijn.

Enioche. Medea. Euipe. Eriope.

Enio. Ick ben op u bevel terftondt weêrom gekomen.

Med. Hoe droegh sich alles toe? wat hebt ghy daer vernomen?

Enio. Dat Creon met de Bruydt, slechts rieckend' aen 't geschenck,
 Besturven, 'k weet niet hoe, in eener oogenwenck.

Med. Soo, wel. gae meê mijn kindt, alwaer ick u voor lijden,
 En alle schimp en smaet, sal eens voor al bevrijden.

Euipe. Enioche.

Euipe. Wat komt ons over! och! ô vreemt; ô stout bestaen!
 Maer gins komt hofgesin: ick bid u, laet ons gaen.

Creusa. Aglaura.

Creu. **V**ertreck vry gulde son, en weest vry traegh in 't daegen;
 Maer dat mijn Iason toeft, dat kan ick niet verdraegen:
 Waer of mijn Iason is? waer is mijn son gedaelt?
 Iae son, die hemelhoogh in mijn gedachten straelt.
 En is hy niet de son; gelijk men die fiet bloosen
 Wanneerhy's morgens vroegh op vlercken sweeft van roosen?

En ben ick niet de maen? 'k verdwijn nochtans, en sterf
 Als ick de schoone glans van 't lieflijck aenschijn derf.
 Ondeck my waer hy is: wie heeft hem wechgenomen?
 Of breng my daer hy is, of laet hem herwaerts komen:
 Schoon dat hy naer het west, (gelijck ick niet en hoop,)
 Daer sich de son verkoelt, genomen had sijn loop;
 Of dat hy gins op is gegaen naer Indus stranden;
 Ick volgh hem waer hy gaet, ick vrees niet voor sijn branden:
 Soo hem Medea houdt; gae heen, en segh haer aen;
 Of met, of tegen danck, sy moet hem laeten gaen:
 En wil sy schelden, en my noemen onrechtvaerdigh;
 Soo vraeght haer dan; of hy geen koningin is waerdigh;
 't Geen dat natuur ons leert, dat sy dat mede leer;
 Dat overal altijt het minder wijckt voor 't meer.

Aglau. Het sou geraeden sijn, Princes, indien 't u luste;
 Dat u onstelde geeft sich stilde wat met ruste.

Creu. Ick weet van rust noch troost voor dat ick Iason sie.
 Ey roept mijn vaeder hier! want ick vergeefs gebiê.

Aglau. U vaeder is niet meer. *Creu.* Waer is hy dan gebleven?

Aglau. Hoe is 't Princes? helaes! ghy weet, hy is om 't leven,
 Door 't rieken van 't vergif. *Creu.* 't Is waer; maer 't is geen noot,
 Segh dat hy hier slechts komt, 't sy levendigh of doodt?

Agl. Ick vrees... *Creu.* En ick vrees niet, of als ick iet sou vreesen
 Sou Iason van mijn vrees alleenlijck oorfaeck wesen.

Aglau. Ick denck... *Creu.* Dat staet u vry; maer ick, in dit geval,
 En weet niet wat ick doen, noch wat ick dencken sal:
 Nochtans, nochtans my schijnt daer iets in 't hooft te spelen;
 Dat Iason herwaerts komt, hy sal my niet vervelen;
 Wie speelt daer op de veel? ey sie, de vloer die springt:
 Ick bid u, luyfter toe; wie is het die daer singt?

Gae heen, ick fou hem noch wel iets te spreken wenschen.
 Of spreeck ick tegen steen? of sijn pilaeren menschen?
 Soo moet ick selver gaen. *Agl.* O! daken slecht van riet;
 Ghy vreeft, noch oock ontfangt alfulcke giften niet.

Rey.

HOe is de mensch soo bros van aerdt!
 Hoe weynigh machm' 'er op vertrouwen!
 Hoe veel te min, veel roemens waerd;
 O slechte stof! om op te bouwen.

Wel hem wiens reden hooger rees,
 Die niet en stelde sijn verlangen
 Nae dingen, die alleen aen 't vleesch
 En haer vergancklijckheden hangen.

Nochtans, indien men 't recht verstaet,
 Ons is de soete treck tot kinderen
 Niet aengeboren tot ons quaet;
 Geen gaeven des Natuurs en hinderen.

Dies snood alleen en ydel is
 Het minnen, dat den mensch doet loopen,
 Wanneer het sonder breydel is,
 Daer heyl noch rust en is te hopen.

Maer redelijcke liefde, maer
 Een wijse vrouw, een man met eeren,
 Sulck een door trouw verbonde paer,
 Dat fiet men deught met vreught vermeëren.

Tot

Tot dat de bleecke dootd hun fcheydt :
 (Wat kan daer uytftel van verwerven?)
 Die houdt niet op ; maer is bereydt
 Om al het aerdtfche te verderven.

Gelijck een fchaduw ras vertreckt ,
 Vertreckt de welluft van dit leven :
 Wie werdt 'er dan niet opgeweekt
 !Tot deught ? die nooyt ons fal begeven.

V Y F D E B E D R Y F.

Medea. Eriope.

Med. **W**Aer of nu Iason blijft ? men sal hem niet ontvluchten.
 Wat doet sich ginder op ? wat willen dees geruchten ?
 Sie daer, sie daer, mijn kindt ; daer stort mijn vyandin ;
 Sy heeft den loon al wech van ongerechte min.
 Soo, soo, dat gaet nae wensch ; sy sal 't haer niet beroemen
 Hoe dat sy kusten af de schoonheydt van mijn bloemen.
 Komt Iason gins ? ô , goet ! jae naeder , naeder al.
 Nu laet ons luysteren hoe of hy klaegen sal.
 Wat, of dat donderen mijn aenslagh wil beletten ?
 Neen, neen, het sijn veel eer moedtgevende trompetten ;
 Schrickt niet ; noch vreeft mijn kindt, dat moeder u verlaet :
 Mijn volgen is niet ver alwaer ghy henen gaet.

Iason. Medea. Philippus. Creüsa. Eriope. Aglaura.

Jas. **V**Aer eeuwigh wel. hier sal geen lijcksfang beter voegen
 Als die Medea schreyt ; ick sal uw geest vernoegen ,
 Indien ick haer bekom ; soo niet, al vliedt sy verd ,
 Sy sal haer eyge straf meêvoeren in haer hert.

Med. Ghy sult oock suchten , soo noch by u is gebleven
 Iet van een vaeders hert ; het kindt en sal niet leven.
 Verheugh , ô broeders geest ! u droevigh endt eyscht soen ;
 Heb wat gedulds, men sal u haest vernoeging doen.

Jas. Indien ick niet en mis, ick hoor Medea spreken.

Med. Sy is 't. *Jas.* Creüsa ! nu sal u geen wraeck ontbreken.

Med. Stae, Iason, stae ; noch tracht hier niet te komen in ;
 Maer luyster, en aenschouw de vrucht van valsche min ;

L

Laf-

Lafhartige ; befie, hoe die gelijk uw eeden
 Verdwijnt, gelijk de glimp van uw lichtvaerdigheden .
 Soo als 't mijn broeder ging, foo fal 't uw kindt nu gaen ;
 En staet de min my dier, fy fal u dierder staen .
 'k Sal dat meyneedigh hart, jae, tot de doodt bedroeven ;
 Het bitter dat ick proef dat fult ghy oock eens proeven ;
 't Wordt eens in 't endt u beurt : het kindt fal 't niet ontvliên ;
 En of ick 't durf beftaen ? ghy fult het daedtlijk sien :
 Hoe ? foud ick dat gebroedt met recht niet mogen haeten,
 Het welck ghy d'oorfaeck noemt waerom ick wert verlaeten ?
 Die van mijn liefde walght, die proev' in 't endt mijn haet .
 'k Weet dat de doodt u min fou fmerten dan dees daedt .

Jaf. Medea, hoor. *Med.* Neen, neen ; Medea heeft geen ooren ,
 Die heeft zy met haer man gelijkelijck verloren .

Jaf. Medea . . *Med.* 'k Weet u wil, dat van dit snoode wijf ,
 Dat van u valsche trouw geen teecken overblijf ;
 Dat wil mijn Vaeder oock, ick heb 't oock voorgenomen :
 Al is het fchoon mijn kindt, 't is oock van u gekomen ;
 Die 'k nu meer haet, dan ick mijn zelf beminnen kan ;
 En of ick moeder ben, ghy sijt 'er vaeder van .

Jaf. Erbarmt u over 't kindt. *Med.* Gelijk ghy over moeder .

Jaf. Ha wreede tigers ! *Med.* Noch feller, noch verwoeder .

Jaf. Wat moet ick doen tot boet ? *Med.* Van 't geen hy niet misdeê

Jaf. Mijn leven fchenck ick u. *Med.* 'k Voldoe my daer niet meê

Jaf. Helaes ! wat wilt ghy meer ? *Med.* Ghy fult al ftervend leven

Jaf. Vergeef 't 't onfchuldig kindt. *Med.* U kan ick 't niet vergeven

Jaf. Ick sterf, ay my ! ick sterf. *Med.* 't Is tijt dan dat ick spoe .

Jaf. Sie voor u wat ghy doet. *Med.* Sie ghy maer wat ick doe .

Jaf. Medea denck, hoe fy fteets in u armen speelde ,
 En u haer moeder lief met halve woorden streeelde ;

Helaes !

Helaes ! beweeght dit niet u hart tot medely?

Ick sal soo wreedt niet sijn ; Medea, geef het my.

Med. Hou daer, daer is u kindt, als 't my niet mach versellen:
Ghy sult my om het kindt niet meer nae desen quellen .

Jason. Philippus. Creusa. Eriope. Aglaura.

Jas. Vervloeckte dolheydt ! voort, mijn dienaers, brengt haer hier;
Ontsluyt de poort met kracht van moockers, of met vier ;
Houdt over al beset de vensters van de faelen ;
Indien sy u ontkomt men sal 't op u verhaelen .
Helaes ! onschuldigh kindt , wat quaet hadt ghy gedaen ?
Mocht sulck onnooselheydt haer wreedtheydt niet ontgaen ?
Mijn soete hoop, om wien ick 't leven socht, gae henen
Daer ghy niet hoeft 't elendt des wereldts te beweenen .
Ick kan 't niet langer sien : hoe bang werdt my te moe !
Sy sluyt van pijnlijckheydt het kleyne mondtje toe .
Och waerdtste ! lijdt ghy soo ? och leven van mijn leven !
Hoe werdt ghy soo gelijk een schaeduw weghgedreven !
O wreedden hemel ! van hoe veelderley elendt
Sal Iason oorfaeck sijn de wereldt door bekend ?
Ick sie afkeerichheydt met oversijdtse blicken
Waerwaerts ik my begeef; en, 't geen my meer doet schricken,
Van buyten dreyght Acast, en hier Bellerophon
Des konincks broeders soon ; men lijdt geen tweede son .
Gewis, 'k sou door de doodt dees hartseer van my wenden ,
Indien ick seker waer dat dan d'elenden enden .

Phil. Wie heeft sijn daegen ooyt van wreeder faeck verstaen ?

O ! gruwelijcke daedt ! sy heeft haer self verdaen .

Jas. Heeft sy haer self vermoordt ? sy is my dan ontvloden ,
Die haer gesworen hadt verscheyde bitt're dooden .

Phil. De

44
De bleecke lip en wang, het naer en doodts gesicht
Schijnt dat op eenen tijt en schrick, en meely sticht:
Sy leyt gelijk een bloem ter neêr gevelt, als beecken
Heb ick gesien het bloedt ten blancken borst af leecken.

Jas. Vervloeckt sy d'eerste dach dat ick Medea sach,
De nacht wanneer ick eerst in haere armen lagh;
Die wellust is my leet, en staet my doodtlijck tegen.
Elendige! die self ben met my self verlegen,
Waer of ick blijven sal? die, sonder sonneschijn,
Sou wenschen nooyt te sien, en nooyt gesien te sijn.

E N D T.

I A N S I X.
1648.

D.3929